

Arrest

nr. 207 552 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 27 juli 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 januari 2006 België binnen en verzoekt op 16 juli 2018 voor de vijfde maal om internationale bescherming. Op 27 juli 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Sleptsovsk in Ingoesjetië.

U vroeg voor het eerst asiel aan in België op 11 januari 2006. U verklaarde toen dat uw broer had meegevochten met de rebellen en dat u daardoor zelf problemen hebt gekregen met uw autoriteiten. Omdat uw verklaringen tegenstrijdigheden bevatten nam het CGVS op 24 mei 2006 inzake uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Wat uw beroep hiertegen bij de Raad van State betreft, werd op 30 november 2009 een afstand van het geding vastgesteld. Na de negatieve beslissing van het CGVS naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag keerde u niet terug naar uw land, maar vroeg u op 22 november 2006 opnieuw asiel aan in België. U baseerde zich hiervoor op dezelfde verklaringen die u bij uw eerste asielaanvraag had afgelegd. Op 30 januari 2007 nam het CGVS opnieuw een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. U ging hiertegen niet in beroep.

Opnieuw keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg u op 12 maart 2010 een derde keer asiel aan in België. U beweerde dat u bij uw eerste twee asielaanvragen op aanraden van kennissen bedrieglijke verklaringen had afgelegd en dat u in werkelijkheid uw land van herkomst was ontvlucht nadat u problemen had gekregen met de autoriteiten na een schietincident in het tankstation waar u werkte. Uw vriend T. (...) en ene S. (...), een Tsjetsjeen die met de rebellen hadden bestreden, kwamen regelmatig bij u op bezoek en waren op een nacht in oktober 2005 langsgesproken in het tankstation waar u werkte. Twee dronken mannen, jullie vermoedden dat zij agenten waren, kwamen jullie richting uit en één van de agenten beweerde S. (...) te herkennen. S. (...) trok een vuurwapen schoot verschillende keren op de twee agenten, waarna u samen met S. (...) en T. (...) bent weggelopen en ondergedoken. U hebt hierna uw land verlaten en bent vervolgens via Parijs naar België gekomen. Omdat u bij uw eerdere asielaanvragen reeds bedrieglijke verklaringen had afgelegd en u na uw eerste twee asielaanvragen hebt geprobeerd om met een valse identiteit asiel aan te vragen in België werd uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd. Daarenboven had u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw derde asielaanvraag niets verteld over het incident met T. (...) en S. (...) dat in werkelijkheid aan de basis zou hebben gelegen van uw vertrek uit uw land en legde u een opvallende desinteresse aan de dag wat uw persoonlijke problemen in uw land van herkomst betrof. Hierdoor was het CGVS dan ook genoodzaakt om op 27 mei 2010 een beslissing te nemen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 december 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd op 1 maart 2011 verworpen.

Hierna zou u in 2015 naar uw land zijn teruggekeerd, maar na een paar maanden kwam u terug naar Europa en vroeg u op 25 november 2016 een vierde keer asiel aan in België. Omdat u zich niet hebt aangeboden bij de DVZ en binnen de vijftien dagen geen gevolg hebt gegeven aan de oproeping door de DVZ werd er geacht dat u afstand hebt gedaan van uw asielaanvraag en werd uw asielaanvraag op 30 december 2016 onontvankelijk verklaard.

Op 12 juli 2018 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. Bijgevolg werd u onder bijlage 13septies overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Uiteindelijk diende u op 16 juli 2018 een vijfde verzoek tot internationale bescherming in in België. U verklaart dat u na uw terugkeer in 2015 naar uw land van herkomst na enkele maanden noodgedwongen terug naar Europa moest keren, maar dat u werd aangeraden om twee jaar te wachten met een nieuw asiilverzoek. U beweert dat uw oudste broer door de Russen werd vermoord en dat uw jongste broers ook in Europa zijn, namelijk in Duitsland en in Frankrijk. Bij een terugkeer naar uw land vreest u opgesloten te worden in de gevangenis of spoorloos te verdwijnen. U verklaart ook dat u vermoord kan worden. U beweert bewijzen te hebben van uw problemen via de mensenrechtenorganisatie Memorial en verklaart uw best te zullen doen om alles wat nodig is voor te leggen via uw advocaat.

U legt geen documenten neer ter staving van uw vijfde verzoek tot internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2015 naar uw land van herkomst bent teruggekeerd, maar dat u na enkele maanden genoodzaakt was om uw land opnieuw te verlaten. U verklaart dat u vreest te worden opgesloten in de gevangenis, dat u spoorloos zou verdwijnen of dat u zou worden vermoord (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek vraag 1.2, vraag 5.1). Wat opvalt is dat u na uw terugkeer naar uw land op 25 november 2016 een vierde asielaanvraag hebt ingediend, maar nooit bij de DVZ bent komen opdagen voor een persoonlijk onderhoud, waarna uw asielaanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat er geacht werd dat u afstand had gedaan van uw asielaanvraag. Pas wanneer u werkelijk zou worden gerepatrieerd naar uw land en u teneinde dit te verwezenlijken in een gesloten centrum werd vastgehouden, diende u een nieuw vijfde verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart dat u bij uw terugkeer uit uw land asiel wou aanvragen, maar dat u werd gezegd dat u beter nog twee jaar zou wachten (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek vraag 1.3). Echter, door uw handelingen geeft u geenszins de indruk dat u een dringende nood aan internationale bescherming hebt, integendeel. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om na aankomst in een land zo snel mogelijk een verzoek tot internationale bescherming in te dienen om op die manier zijn verblijfssituatie te verzekeren en te legaliseren. Dit hebt u duidelijk nagelaten. Aangezien uw huidige verzoek tot internationale bescherming ondertussen reeds het vijfde betreft, kan ook redelijkerwijs worden verwacht dat u hiervan op de hoogte bent, waardoor uw bewering dat u werd aangeraden om nog twee jaar te wachten vooraleer een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen niet kan worden aanvaard. De vaststelling dat u dus hebt gewacht tot het moment dat u werd opgesloten in een gesloten centrum teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen vooraleer u een nieuw volgend verzoek tot internationale bescherming indiende, doet ernstig afbreuk aan uw persoonlijke nood aan internationale bescherming.

Daarnaast hebt u het over uw oudste broer die zou zijn vermoord door de Russen (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek vraag 2.1). Er moet echter worden opgemerkt dat u reeds bij uw eerste en tweede asielaanvraag had beweerd dat uw broer actief zou zijn geweest bij de rebellen en dat u daarom ook problemen zou hebben gekregen met uw autoriteiten. Wegens meerdere tegenstrijdigheden in uw toenmalige verklaringen werd hier echter geen geloof aan gehecht. In het kader van uw derde asielaanvraag gaf u dan ook zelf toe dat u bij uw eerste twee asielaanvragen niet de waarheid had verteld en dat u had gelogen omdat kennissen u zouden hebben aangeraden om niets te zeggen over uw contacten met rebellen, aangezien iedereen die hierover iets zei een negatieve beslissing zou krijgen. Dit houdt echter geen steek, aangezien u bij uw eerste twee asielaanvragen net wél een relaas bracht waarin u het had over uw banden met rebellen, aangezien uw broer volgens uw toenmalige verklaringen bij de rebellen zou hebben gestreden. Bij uw derde asielaanvraag bracht u dan een ander verhaal over vrienden die banden hadden met rebellen, waaraan op haar beurt evenmin geloof werd gehecht. Dat u in het kader van uw vijfde verzoek opnieuw verwijst naar problemen die uw broer zou hebben gehad, terwijl u eerder had beweerd dat deze leugenachtig waren, doet de wenkbrauwen fronsen en brengt eens te meer uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Voorts moet worden opgemerkt dat u de vragenlijst van het CGVS wel erg summier hebt ingevuld. Een groot deel van de vragen hebt u immers blanco gelaten, dit terwijl er in de inleiding van deze vragenlijst duidelijk wordt vermeld dat het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk gesprek en dat er dus van u wordt verwacht om een duidelijk overzicht te geven van de redenen van uw nieuw verzoek en dat het erg belangrijk is dat u alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag aanbrengt. De vaststelling dat u vele vragen blanco hebt gelaten geeft blijk van een duidelijk gebrek aan

medewerking en interesse in de asielprocedure, waardoor eens te meer wordt bevestigd dat er in uw hoofde geen nood is aan internationale bescherming.

Vervolgens hebt u het in de schriftelijke verklaring over nieuwe bewijzen van uw problemen, met name een bewijsstuk van de mensenrechtenorganisatie Memorial dat u via uw advocaat zou voorleggen (Schriftelijke Verklaring Volgend Verzoek vraag 1.1, vraag 3.1, vraag 6). Tot op heden werd dit bewijsstuk echter niet ontvangen op het CGVS. Het CGVS kan onmogelijk oordelen over de bewijswaarde of -kracht van een document dat niet werd neergelegd, uw loutere bewering dat u nieuwe bewijzen hebt is dan ook geenszins afdoende om de bovenstaande conclusies over de afwezigheid van een vrees voor vervolging in uw hoofde te wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de “beginzelen van behoorlijk bestuur” en van het “verbod van willekeur”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De zorgvuldigheidsverplichting verplicht de overheid tot zorgvuldige feitenvinding (RVS, nr. 58.328, 23.02.1996).

De artikelen 48/2 tem. 4 en 49 en 52 VW omschrijven de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming.

Het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, schendt deze regelen kennelijk inhoudelijk.

De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.

Onjuiste verklaringen leiden niet noodzakelijk tot ongegrondheid (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, HCR, Genève, 1992, nr. 199, p. 52).

In casu dient vastgesteld dat het asielaanvraag van verzoekster ten zeerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden.

Bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet (RVS, nr. 78.536, 04.02.1999). In casu is dit duidelijk het geval niet.

Bovendien dient steeds nagegaan te worden of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partijen zelf (RVS, nr. 79.209, 01.03.1999).

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat CGVS zich beperkt heeft tot de bewering dat uit de door verzoeker ingediende asielaanvraag geen gegronde vrees zou blijken.

Dat ten onrechte in de beslissing betreffende de nieuwe asielaanvraag van verzoeker is geargumenteed dat het gegeven dat verzoeker na zijn terugkeer naar België eerst een asielaanvraag heeft ingediend, maar vervolgens niet meer is opgedaagd, en vervolgens pas een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend wanneer hij werd opgesloten in het gesloten centrum, ernstig afbreuk doet aan de ingeroepen nood tot internationale bescherming.

Deze argumentatie moet evenwel tegengesproken worden in die zin dat verzoeker destijds dermate bang was om teruggestuurd te worden naar zijn land van herkomst, dat hij zelfs bang was om opgepakt te worden tijdens de behandeling van diens (vierde) asielaanvraag, en om deze reden ook zich niet meer heeft aangeboden bij de asielinstanties.

Het is dus niet dat er geen nood was aan internationale bescherming, er was de panische angst om teruggestuurd te worden naar het land van herkomst indien hij zou opgepakt worden wanneer hij zich zou aanbieden bij DVZ of CGVS.

Dat verzoeker ondertussen ook bijkomend bewijsstukken heeft kunnen bekomen betreffende diens problemen in zijn land van herkomst, en hij legt dit stuk voor bij huidig verzoekschrift als stuk 2.

Deze stukken bevestigen het asielaanvraag zoals uiteengezet door verzoeker.

Het eerste stuk is opgemaakt in het Frans, het tweede stuk in het Russisch en verzoeker heeft geen geld en ook niet de nodige tijd en contacten om dit onmiddellijk te laten vertalen naar het Nederlands of Frans, zodat uw zetel kennis kan nemen van de inhoud.

Er was afgesproken dat verzoeker de tijd zou krijgen om stukken bijkomend voor te leggen, maar in werkelijkheid heeft CGVS het één en ander niet afgewacht en zelfs niet de moeite gedaan voor een groot interview, alles werd zomaar schriftelijk afgehandeld, met nefaste gevolgen voor verzoeker.

Verzoeker heeft in de mate van het mogelijke de vragenlijst ingevuld samen met de sociaal assistent, maar hij begrijpt niet goed Nederlands, én de tijd is beperkt om dit in te vullen.

Indien er bijkomende vragen zijn, kon CGVS deze steeds stellen in het kader van een bijkomend interview, maar CGVS heeft zich zelfs deze moeite getroost en verzoeker niet meer bijkomend verhoord.

Het getuigt van een verregaande desinteresse wanneer de problemen die verzoeker inroept en waaromtrent hij stelt dat hij binnen enkele dagen een bijkomend stuk zal bezorgen, zomaar niet worden onderzocht, en integendeel er zondermeer tot afwijzing van de aanvraag wordt overgegaan.

Er is de blijvende vaststelling dat verzoeker ernstige problemen heeft gekend in het land van herkomst, en hij dienaangaande thans ook een bewijsstuk heeft bekomen hetwelk door CGVS niet is onderzocht, en waardoor CGVS haar onderzoeksplicht NIET correct is nagekomen.

In casu is geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat CGVS zich beperkt heeft tot de bewering dat de vroeger ingeroepen elementen reeds werden beoordeeld.

Verwerende partij kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel alles berust op een eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid.

Dat er thans bijkomend bewijsstukken worden voorgelegd en dit ondanks het zeer beperkte tijdsbestek dat verzoeker werd verleend.

Dat er alleszins dient vastgesteld te worden dat er onvoldoende eigen onderzoek door het CGVS gebeurde naar achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden.

Het is integendeel duidelijk dat het CGVS zelf tekort geschoten is in haar plicht om grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht.

Er kan hiervoor verwezen worden naar

- Arrest Singh geveld door het EHRM (EHRM, Singh et autres c. Belgique, Requête no 33210/11,2/10/2012):

« 100. (...) Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan. » « 104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

- Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatie- richtlijn):

"1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

2. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 4.3, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB 2003).

-Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

"66 Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."

- UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2016:

"It is widely recognized that consistency with supporting documentary or other evidence is considered one of the most effective indicators of the credibility of an applicant's testimony. Documentary or other evidence may confirm the applicant's statements so that the relevant asserted facts can be accepted. Alternatively, without confirming the asserted facts, documentary or other evidence may lend support to their credibility.

This is underlined in Dutch guidance: "The credibility of an asylum story is certainly greater if the alleged facts are substantiated by documents such as arrest warrants, articles in newspapers (for example, if one states to have been mentioned in the newspaper as 'wanted') or summons of court and the like."144" (UNHCR Beyond proof p. 160).

Het standpunt van CGVS dat de verklaringen van verzoeker en de door hem ingeroepen vrees niet kan aanvaard worden aangezien zij tot de conclusie is gekomen dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees aanwezig is overeenkomstig art. 48/3 VW en er bovendien volgens het CGVS geen sprake is van een uitzonderlijke situatie overeenkomstig art. 48/4 VW, gaat al te snel voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen zoals reeds hoger aangehaald.

Een dergelijke kringredenering waarbij enerzijds verklaringen als ongeloofwaardig minstens niet bewezen worden beschouwd omdat zij niet worden bewezen met stukken, en anderzijds de mogelijkheid niet wordt geboden om nog stukken te bezorgen, minstens stukken niet worden onderzocht is geenszins enige afdoende motivering voor de afwijzing.

Dat er gezien het totaal ontbreken van enig eigen afdoend onderzoek in concreto door het CGVS dient aangenomen te worden dat de hier bestreden beslissing niet wetsconform is genomen.

Op de asielzoeker rust de last om zijn asielrelaas aannemelijk te maken, en ondersteunende bewijzen aan te brengen, doch dit kan niet tot in het oneindige doorgetrokken worden, op een bepaald ogenblik dient geoordeeld te worden dat de voor- gelegde documenten voldoende zijn.

Anderzijds is er natuurlijk ook de onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS en in casu dient vastgesteld dat geen enkel onderzoek is gebeurd naar de inhoud van het stuk dat verzoeker ondertussen heeft kunnen bekomen.

In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, is het duidelijk dat er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er wordt dan ook gevraagd om dit statuut aan verzoeker toe te kennen, zoniet dan uiterst subsidiairlijk de zaak terug te willen sturen naar de CGVS voor een bijkomend onderzoek naar de inhoud van het bijkomend stuk dat verzoeker ondertussen heeft kunnen bekomen, eerder dan telkens af te wijzen op basis van een beweerdelijk gebrek aan nieuwe elementen.

Zoniet wordt gevraagd dat de RVV zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot terugzenden van het dossier en ondanks het feit dat verzoeker meent dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RVV toekomt zijn verplichtingen terzake na te komen.

Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar worden genegeerd zonder afdoend onderzoek van onderliggende problemen die er toch onmiskenbaar zijn en die worden bevestigd door de stukken die werden aangebracht."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginselen behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Dat er mag verwacht worden dat de asielaanvraag van verzoeker grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen op basis van enkele verwijzing naar een eenzijdig geponeerde "onaannemelijkheid" en het feit dat het één en ander "de wenkbrauwen doet fronsen".

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

"Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

In Rusland, Ingoesjetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen (zie hoger)..

De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en zijn leven ten zeerste in gevaar.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verschillende geheel eenzijdig geponeerde en betwistbare premisses van de kant van het CGVS.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

In casu is geenszins aan deze voorwaarden voldaan temeer de vaststelling dat er in de bestreden beslissing zomaar zaken worden beweerd zonder afdoend onderzoek ter ondersteuning van deze beweringen van de kant van het CGVS."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair play-beginsel".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De asielinstanties dienen thans niet enkel te onderzoeken of een vreemdeling de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins in concreto gemotiveerd waarom verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet zou toegekend kunnen worden.

Er werd geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Ingoesjetië in concreto diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het beoordelen van de asielaanvraag en het verzoek tot toekenning subsidiaire beschermingsstatus aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land worden teruggestuurd waar een manifeste schending van het art. 3 EVRM dreigt temeer de problemen van verzoeker in de eerste plaats te maken hebben met de autoriteiten.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat deze specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente landeninfo;

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus overgegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar het land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van art. 48/3 doch tevens er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan.

Dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een kopie van de Franse vertaling van een schrijven van de voorzitter van de "Organisation de défense des droits « MASHR »" van 16 mei 2016;
- een schrijven.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van voornoemd schrijven van de voorzitter van de organisatie MASHR (in het Russisch en met Franse vertaling) en een verklaring van zijn broer van 2 augustus 2018 met daarbij een attest van diens in Frankrijk ingediende asielaanvraag neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de *“algemene beginselen (van) behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat hij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden zodat ook dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. De aangevoerde middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Te dezen is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

In zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag verklaarde verzoeker dat zijn oudste broer door de Russen is vermoord en dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest te worden opgesloten in de gevangenis, dan wel spoorloos te verdwijnen of te worden vermoord (adm. doss., stuk 5, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, punten 2.1 en 5.1). De commissaris-generaal merkt hierover in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker reeds bij zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming had beweerd dat zijn broer actief zou zijn geweest bij de rebellen en dat hij daarom ook problemen zou hebben gekregen met zijn autoriteiten, doch dat hieraan geen geloof werd gehecht wegens meerdere tegenstrijdigheden in zijn toenmalige verklaringen. In het

kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker bovendien zelf toe dat hij bij zijn eerste twee verzoeken niet de waarheid had verteld en bracht hij een ander verhaal over vrienden die banden hadden met rebellen, waaraan op haar beurt evenmin geloof werd gehecht. Dat verzoeker in het kader van huidig verzoek opnieuw verwijst naar problemen van zijn broer, terwijl hij eerder had verklaard dat deze leugenachtig waren, brengt dan ook zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

De door verzoeker bij fax van 31 juli 2018 aan de Raad overgemaakte stukken doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het eerste document dat verzoeker overmaakte (stukkenbundel verzoeker, stuk 1) betreft een kopie van een schrijven van de voorzitter van de "*Organisation de défense des droits « MASHR »*" van 16 mei 2016. In de eerste plaats wordt er op gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, gelet op de beslissingen inzake verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming, niet het geval is. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ten slotte wordt in dit schrijven geen gewag gemaakt van de moord op de broer van verzoeker, doch wel van nabije vrienden van zijn (andere) broer. Het tweede document dat verzoeker overmaakte (stukkenbundel verzoeker, stuk 2) is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de inhoud van het document niet kan worden nagegaan. Dit document wordt bijgevolg met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Tevens laat verzoeker na te verduidelijken waarom hij deze documenten niet ten gepaste tijde aan de bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), heeft voorgelegd. Hoewel hij verklaarde dat de nieuwe bewijzen bij zijn advocaat waren en dat hij zijn best zou doen om alles wat nodig is voor te leggen via zijn advocaat (adm. doss., stuk 5, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, punten 1.1 en 6), blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat hij deze stukken aan het CGVS heeft overgemaakt, hoewel hij daarvoor ruim tien dagen de tijd had. Gezien het om een volgend verzoek gaat en artikel 57/6, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen, kan verzoeker de commissaris-generaal niet dienstig verwijten deze stukken niet te hebben afgewacht. Verzoeker biedt overigens geen verklaring waarom hij deze stukken niet voor het nemen van de bestreden beslissing kon hebben ingediend. Ten overvloede kan aan al het voorgaande nog worden toegevoegd dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste toelichting verschafft op welke wijze deze documenten de door hem aangebrachte nieuwe elementen of feiten zouden staven en hoe deze de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Ook de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde verklaring van zijn broer van 2 augustus 2018 en het attest van diens in Frankrijk ingediende asielaanvraag vermogen niet aan het voorgaande afbreuk te doen. De verklaring van zijn broer is uitdrukkelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en aan een dergelijke verklaring kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat de asielaanvraag van verzoekers broer in Frankrijk betreft, wordt er op gewezen dat hieruit vooreerst niet blijkt dat zijn broer zich op dezelfde problematiek beroept als verzoeker, laat staan dat deze problematiek door de loutere indiening van een asielaanvraag aannemelijk wordt gemaakt. Bovendien, zelfs als deze aanvraag ertoe zou leiden dat aan verzoekers broer internationale bescherming wordt toegekend, dan nog dient er op te worden gewezen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich dan ook niet steunen op het loutere feit dat zijn broer in Frankrijk een asielaanvraag heeft ingediend om het bestaan van nieuwe elementen of feiten aan te tonen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Daarbij komt dat verzoeker heeft gewacht tot het moment dat hij werd opgesloten in een gesloten centrum met het oog op zijn verwijdering van het Belgische grondgebied vooraleer hij een nieuw volgend verzoek tot internationale bescherming indiende. Na zijn terugkeer naar zijn land heeft verzoeker op 25 november 2016 een vierde asielaanvraag ingediend, maar is hij nooit bij de Dienst Vreemdelingenzaken komen opdagen voor een persoonlijk onderhoud, waarna zijn verzoek om internationale bescherming onontvankelijk werd verklaard omdat hij geacht werd afstand te hebben

gedaan van zijn verzoek. Het is pas wanneer hij werkelijk zou worden gerepatrieerd naar zijn land en hij hiertoe in een gesloten centrum werd vastgehouden, dat hij een nieuw vijfde verzoek om internationale bescherming indiende. Als reden voor deze laattijdigheid geeft verzoeker aan dat hem werd gezegd dat hij beter nog twee jaar zou wachten (adm. doss., stuk 5, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, punt 1.3) en dat hij een panische angst had om te worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst. Nog daargelaten de vaststelling dat de in zijn verzoekschrift opgegeven reden verschilt van deze eerder opgegeven in zijn schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, stelt de Raad vast dat beide redenen niet gegrond zijn. Verzoeker verzocht immers, wars van wat hem werd gezegd en tegen zijn panische angst in, op 25 november 2016 een vierde maal om internationale bescherming. De commissaris-generaal stelt dan ook terecht dat verzoeker, door aldus te handelen, geenszins de indruk geeft dat hij een dringende nood aan internationale bescherming heeft. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij na aankomst in een land zo snel mogelijk een verzoek tot internationale bescherming indient om op die manier zijn verblijfssituatie te verzekeren en te legaliseren. Dat verzoeker dit niet heeft gedaan vormt een ernstige tegenindicatie voor zijn nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Daarenboven merkt de Raad samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat verzoeker de Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag zeer summier heeft ingevuld en een groot deel van de vragen zelfs *blanco* heeft gelaten (adm. doss., stuk 5, Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag). Bovenaan in deze vragenlijst werd er nochtans duidelijk op gewezen dat van verzoeker wordt verwacht dat hij een duidelijk overzicht geeft van de redenen van zijn nieuwe asielaanvraag, dat het CGVS op basis van deze schriftelijke antwoorden onderzoekt of de aanvraag in overweging kan worden genomen en dat het dus erg belangrijk is dat verzoeker alle nieuwe elementen ter ondersteuning van zijn aanvraag aanbrengt in deze schriftelijke verklaring of uitlegt waarom dat volgens hem niet mogelijk is. De vaststelling dat verzoeker desondanks vele vragen *blanco* heeft gelaten, geeft blijk van een gebrek aan medewerking en interesse in de asielprocedure, wat eens te meer bevestigt dat er in zijn hoofde geen nood is aan internationale bescherming. Waar verzoeker dit in het eerste middel tracht te wijten aan zijn slechte begrip van het Nederlands, wordt er op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat hem een lijst met vragen in het Russisch werd voorgelegd en dat zijn antwoorden op deze vragen in het Russisch werden neergepend (adm. doss., stuk 6). Waar verzoeker in het eerste middel nog voorhoudt dat de tijd beperkt was om de vragenlijst in te vullen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien was het verzoekers verantwoordelijkheid om, indien hij niet voldoende tijd heeft gehad om alle vragen in te vullen, dit tijdig te signaleren, wat hij *in casu* heeft nagelaten.

Waar verzoeker in het tweede middel nog opwerpt dat er in Rusland, Ingoetjetië, tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen, kan worden verwezen naar wat in de bestreden beslissing over de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt gemotiveerd:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geïdentificeerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin

de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, vermogen te weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoeker in het derde middel nog voorhoudt, blijkt uit voorgaande motivering van de bestreden beslissing dat er wel degelijk een afdoende onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in Ingoetsjetië. Verzoeker brengt alvast geen informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich voor zijn bevindingen heeft gesteund niet voldoende actueel of onjuist zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf (in zijn eigen taal) alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.4. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de commissaris-generaal, zodat een schending van het beginsel van de fair-play niet kan worden aangenomen. Evenmin toont verzoeker willekeur aan in hoofde van de commissaris-generaal.

2.3.5. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.6. De middelen zijn, in de mate dat ze onvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN